



Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 4555/2025
03.04.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Драгане Бољевић, Јасмине Симовић, Радославе Мађаров и Ирене Вуковић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Бојан Благојевић адвокат из ..., против туженог „Електромрежа Србије“ ад Београд, чији је пуномоћник Софија Илић адвокат из ..., ради исплате накнаде за стварну службеност, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против решења Вишег суда у Панчеву Гж 954/24 од 29.10.2024. године, у седници одржаној дана 03.04.2025. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против решења Вишег суда у Панчеву Гж 954/24 од 29.10.2024. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против решења Вишег суда у Панчеву Гж 954/24 од 29.10.2024. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова поступка по ревизији.

О б р а з л о ж е њ е

Решењем Вишег суда у Панчеву Гж 954/24 од 29.10.2024. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђено решење Основног суда у Панчеву П 2575/23 од 09.07.2024. године којим је одбачена тужба као недозвољена. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажног решења донетог у другом степену тужилац је, због погрешне примене материјалног права, благовремено изјавио ревизију предвиђену чланом 404. ЗПП (посебна ревизија).

Тужени је у одговору на ревизију предложио да се не дозволи одлучивање о њој и да се она одбаци као недозвољена, а тужилац обавезе на накнаду трошкова поступка поводом тог ванредног правног лека.

Одредбом члана 404. став 1. ЗПП прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако Врховни суд оцени да је потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, уједначити судску праксу или дати ново тумачење права. Наведена одредба се, на основу члана 420. став 6. ЗПП, сходно примењује у поступку поводом ревизије против решења другостепеног суда којим је правноснажно окончан поступак у спору у којем не би била дозвољена ревизија против правноснажне пресуде.

Тужбом поднетом 21.12.2023. године тражено је одређивање и исплата накнаде за успостављену стварну службеност пролаза проводника далековода преко парцеле .../... КО ... у својини тужиоца. Решењем Општинске управе Општине Алибунар од 27.11.2023. године установљено је право трајне службености пролаза проводника далековода преко означене парцеле и парцеле .../... КО ..., обе у својини тужиоца, и оно је постало правноснажно 20.12.2023. године. Споразумом од 14.03.2024. године, закљученим између тужиоца - власника земљишта и туженог - корисника непотпуне експропријације одређена је накнада за установљено право трајне службености пролаза проводника далековода преко обе парцеле.

По оцени Врховног суда, у овом случају нема потребе да се о посебној ревизији тужиоца одлучује ради новог тумачења права и разматрања правног питања да ли се у парничном поступку (тужбом) може тражити исплата накнаде за умањену вредност непокретности због установљавања службености провода каблова далековода.

Правни пут за остварење права на накнаду за непокретност у односу на коју је покренут поступак (потпуне или непотпуне) експропријације прописан је Законом о експропријацији („Службени гласник Републике Србије“ број 53/95 ... 106/16), споразумним одређивањем накнаде у управном поступку. Ако се споразум не постигне у року од два месеца од правноснажности решења о експропријацији, накнада се одређује у судском ванпарничном поступку, сагласно члановима 132-140 Закона о ванпарничном поступку („Службени гласник СРС“ број 25/82 и 48/88 и „Службени гласник Републике Србије“ број 46/95 ... 14/22).

У конкретном случају, тужилац нема правни интерес да тужбом, поднетом након правноснажности решења о установљењу права стварне службености пролаза проводника далековода преко његовог земљишта и пре протеча рока за споразумно одређивање накнаде у управном поступку, тражи исплату накнада за умањену вредност земљишта због установљавања права стварне службености. Правни интерес за одлуку о тужбеном захтеву не постоји ни зато што су странке споразумно одредиле накнаду за установљену стварну службеност.

Из тог разлога, на основу члана 404. ЗПП, одлучено је као у првом ставу изреке.

Према одредби члана 479. став 6. ЗПП, против одлуке другостепеног суда у поступку у спору мале вредности ревизија није дозвољена, због чега је на основу члана 413. тог закона, одлучено као у другом ставу изреке.

Трошкови одговора на ревизију, по оцени Врховног суда, нису били нужни. Зато је захтев туженог за њихову накнаду одбијен и применом члана 165. став 1. у вез члана 154. став 1. ЗПП одлучено као у трећем ставу изреке.

Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић